

Съвсѣмъ противното трѣбва да се каже за дѣйствиата на проконсулитѣ Сервилия и Регула, които временно (до пристиганието на новитѣ консули) началствували надъ римскитѣ армии при Геруний. Тѣ не взели никакви мѣрки, нито за надлъжно обезпечение на складоветѣ си въ замѣка на Канна, чрѣзъ усиление на укрѣпленията и гарнизона му, нито за съевременно откриване движението на Аннибала къмъ него, толкозъ по вече, че, за да се движатъ слѣдъ него и да избѣгнатъ боя на равнинитѣ, трѣбвало да направятъ единъ далеченъ обходъ по край политѣ на планинитѣ. Небрѣжността имъ достигала до тамъ, че тѣ се убѣдили въ опасността, която застрашавала складоветѣ имъ, едва тогава, когато получили известие за прѣвземанieto имъ отъ Аннибала. А слѣдъ това, като незнаели какво да прѣдприематъ, тѣ нѣколко пжти испращали въ Римъ да питатъ сената, какво да правятъ, като прѣдставлявали работата тѣй, че тѣ не можали нито да стоятъ на едно мѣсто въ тѣзи истощена вече страна, нито да се приближатъ до Аннибала, безъ опасностъ да бждатъ принудени да влѣзатъ съ него въ сражение, което имъ било заповѣдано да избѣгватъ (като, че ли между тѣзи двѣ крайности тѣ не можали да измислятъ никакви други срѣдства, като, напимѣръ, подобно на Фабия, веднага да се расположатъ прѣдъ Аннибала на непристѣпенъ лагеръ въ планинитѣ). Сената рѣшилъ, че не оставало нищо друго, освѣнъ да се влѣзѣ съ Аннибала въ сражение (противъ мждротото правило на Фабия), обаче заповѣдалъ на проконсулитѣ да не влизатъ въ такова до пристиганieto на новитѣ консули и легиони. При това болшинството и на сената, и на народа, справедливо въз-

лагало надѣждитѣ си на Емилия Павла.

Слѣдъ пристиганieto на консулитѣ и легионитѣ въ лагера на армиитѣ при Геруний, консулитѣ най напрѣдъ се заели съ сливанието на новитѣ легиони съ старитѣ и съ устройството на армиитѣ. А слѣдъ това Емилий Павелъ употребилъ всички възможни доводи за да въдушеви до най висока степенъ войскитѣ си и да имъ прѣдстави, че сега настанало времето да се загладятъ съ една положителна побѣда всички прѣдишни несполуки, които не били освѣнъ слѣдствие отъ погрѣшки. На другия день и двамата консули съ армиитѣ си (силитѣ на които възлизали до 80.000 души пѣхота и 7.200 души конница въ строя) тръгнали къмъ Канузий (днесъ Сапоча) и, като пристигнали тамъ на 2-ия день, расположили се на лагеръ задъ този градъ, на дѣсния брѣгъ на р. Ауфидъ на 6 римски мили (по вече отъ 6 версти) отъ лагера на Аннибала задъ замѣка на Канна. Емилий Павелъ, като видялъ, че околнитѣ, открити равнини били згодни за Аннибала, но незгодни за римлянитѣ, мислилъ да привлѣче Аннибала на мѣстностъ, по удобна за дѣйствиата на римската пѣхота, отколкото за картагенската конница. Но Варронъ, толкова безразжденъ, колкото неспособенъ и невѣжъ, билъ съвсѣмъ на друго мнѣние, вслѣдствие на което произлѣзло не само взаимно несъгласие между двамата консули, но и спрѣчкване. Варронъ прѣзрително укорявалъ Емилия Павла въ бавността на Фабия, а Емилий Павелъ напомнялъ на Варрона безразжждната смѣлостъ на Семпрония и Фламиния. Разбира се, че отъ това нищо добро неможало да се очаква.

На другия день слѣдъ пристиганieto на консулитѣ въ Канузий, Вар-